

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2908/2019
22.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Живојин Вулетић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Невенка Савић, адвокат из ..., ради утврђења права својине на непокретности, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 830/19 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној 22.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 830/19 од 04.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 322/2017 од 12.12.2018. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужиља АА идеални сувласник на пословно-стамбеној згради коју чине приземље, спрат и поткровље, укупне површине 405 м², на кат. парц. број .../... КО ..., у ... број ..., лист непокретности број ... КО ..., са уделом од 340/405 и идеални сукорисник кат. парц. број .../... КО ..., укупне површине 0.05.38 ха, са уделом од 340/405, што је тужени ББ дужан признати и трпети да тужиља наведено право упише у јавним књигама. Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 98.000,00 динара, а преко тога до тражених 130.600,00 динара захтев тужиље за накнаду трошкова је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 830/19 од 04.04.2019. године усвојена је жалба туженог и наведена првостепена пресуда је преиначена тако што је цитирани тужбени захтев одбијен као неоснован и одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова поступка, а тужиља је обавезана да туженом накнади трошкове поступка у износу од 96.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, као и да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 56.000,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је установио да нема места ревизијском позивању на члан 404. став 1. ЗПП, у ситуацији када је ревизија дозвољена према члану 403. став 2. тачка 2. истог закона.

Ревизијски суд је испитао побијану другостепену пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП) („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са својим сада покојним братом ВВ у 1997. години изградила приземни објект - пословни простор бруто површине 196 м² на кат. парц. садашње ознаке .../..., у ком је смештено седиште предузећа „...“ чији су били оснивачи са једнаким оснивачким уделима од по ½, а непокретност била уписана као својина тог предузећа. Тужилин брат ВВ је преминуо 12.06.2004. године. За живота је тешко ранио туженог ББ, који је водио парницу ради накнаде штете, окончану досудом износа од 3.250.000,00 динара са законском каматом од 10.07.2005. године и накнаде трошкова поступка у износу од 340.025,00 динара на терет наследника, супруге и двојице синова покојног ВВ, пресудом Општинског суда у Шапцу П 2729/06 од 10.05.2007. године, која је постала правноснажна 30.03.2008. године и извршна 18.07.2008. године. Предузеће „...“ д.о.о. ... је ликвидирано решењем Трговинског суда у Ваљеву од 24.01.2005. године. Имовина предузећа је пренета тужили у ½ дела и законским наследницима покојног ВВ, синовима ГГ и ДД и супрузи ЂЂ, која је накнадно тужили пренела свој сувласнички удео, тако да је тужила у јавним књигама уписана као сувласник у 4/6 дела, а ГГ и ДД у по 1/6 дела непокретности. У 2008. години тужила је сопственим средствима над половином леве стране приземног дела пословног објекта, гледано са улице, озидала спрат димензија 10x10 м и поткровље истих димензија, бруто површине 209 м². Претходно није била извршена физичка деоба непокретности.

У извршном поступку који је покренуо овде тужени ББ 06.03.2009. године ради намирења досуђеног новчаног потраживања, након што је одређена јавна продаја сувласничких удела наследника покојног ВВ на непокретности, тужила је у својству трећег лица изјавила приговор да предмет продаје не могу бити спрат и поткровље, односно стамбени простор који је она изградила након смрти брата. Њен приговор је одбијен решењем Основног суда у Шапцу од 31.10.2013. године. Закључком тог суда И 3965/10 од 27.11.2013. године извршном повериоцу ББ, овде туженом, досуђени су сувласнички удели извршних дужника ГГ и ДД од по 1/6 на двојном стамбено-пословном објекту (приземље, спрат и поткровље), са преносом права сукоришћења на земљишту наведене парцеле у истој сразмери, а закључком од 27.12.2013. године истом су предати наведени сувласнички удели извршних дужника и право сукоришћења земљишта са наведеним уделом и наложено је катастру да упише права у корист извршног повериоца.

Ова парница је покренута након окончања претходно вођене парнице у којој је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је она по основу градње власник стамбеног дела површине 209 м² који чине спрат и поткровље

пословно-стамбене зграде и да тужени трпи да се она упише као власник у преосталих 1/3 дела, уз већ уписани сувласнички удео у 2/3 дела наведене непокретности, а усвојен противтужбени захтев туженог и обавезана је тужила да му преда суддржавину стамбено-пословне зграде са правом сукоришћења парцеле, пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2718/16 од 14.12.2016. године.

При изнетом стању ствари, првостепени суд је оцену о основаности тужбеног захтева за утврђење већег сувласничког удела тужиле од уписаног, базирао на схватању да је тужила по основу грађења стекла право сусвојине у већем обиму од уписаног удела у 2/3, обзиром на изградњу стамбеног дела бруто површине 209 м² због које се према укупној површини објекта њен удео признаје у 340/405 дела, па је усвојио постављени тужбени захтев.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда о основаности тужбеног захтева. Разлози за другачију оцену изнети су у образложењу побијане пресуде. Другостепени суд је одговарајући значај дао чињеницама о стицању сувласничког удела туженог на целој непокретности, оригинарним путем, на основу одлуке суда донете у извршном поступку 27.12.2013. године, правноснажног закључка о предаји туженом као извршном повериоцу сувласничког удела од укупно 2/6 дела на целом стамбено-пословном објекту бруто површине 405 м² и права сукоришћења парцеле, у складу са закључком о додели од 27.12.2013. године, као одлукама донетим применом члана 102. став 1, члана 131. и 143. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, број 31/2011, 55/2014 и 139/2014).

Имајући у виду начин стицања и обим стеченог на страни туженог на основу одлуке државног органа, другостепени суд је као неоснован одбио тужбени захтев за утврђење о увећању сувласничког удела тужиле.

Ревизија није основана у побијању пресуде другостепеног суда.

У претходно вођеној парници тужила је одбијена са захтевом за утврђење да је искључиви власник једног дела непокретности. Непокретност није етажирана, није извршена деоба сувласничке заједнице, успостављене након ликвидације предузећа, преносом двојно стамбено-пословног објекта као имовине предузећа оснивачима, тужили у 1/2 дела и наследницима њеног покојног брата у по 1/6 дела, по решењу Трговинског суда у Ваљеву Л 83/04 од 24.01.2005. године. Тако стечени сувласнички удели синова покојног ВВ обухваћени су решењем о извршењу ради наплате новчаног потраживања туженог по правноснажној пресуди од 10.07.2005. године донетој у парници окончаној 30.03.2008. године, те закључком о досуди и предаји туженом као извршном повериоцу. Тужени је стекао право својине, одлуком суда о предаји сувласничког удела у 2/6 дела непокретности у постојећем стању, на основу члана 20. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, одредбе којом је прописано да право својине стиче се одлуком државног органа на начин и под условима прописаним законом.

Ревизија није основана у наводима о погрешној примени материјалног права. По основу доградње на делу неподељене непокретности у сувласништву, не може се остварити увећани сувласнички удео у односу на стицаоца који је сувласнички удео на целој непокретности стекао одлуком суда као државног органа на начин и под

условима одређеним законом. Објекат није био предмет деобе ни пре успостављања сувласничких удела на страни следбеника суоснивача предузећа као ранијег титулара права својине, а ни у даљем. Деоба сувласничке заједнице није извршена. То није ни пре, а ни након доградње, односно пре покретања извршног поступка према двојици сувласника као извршних дужника (06.03.2009. године), с исходом законито стеченог својинског удела туженог у 2/6 дела на објекту у стању постојеће изграђености.

Из изнетих разлога, ревизија тужиље није основана. Врховни касациони суд, на основу члана 414. Закона о парничном поступку, одлучио је као у изреци.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић